

обогати, когато е принуденъ да умри сиромяхъ? Защо ли желае да живѣе между толкова множество, когато е принуденъ да умри самъ? Защо ли ся мъчи, труди, и прави великолѣпны палаты, кога му е тесныатъ и темныатъ гробъ вѣчната палата? Сега видѣхъ, че е сичко суетно, и че нищо друго не сокрушава челоуѣка тѣй, кѣто грозната смъртъ; сега познахъ, що е челоуѣческыатъ животъ, и че погрѣшката ся на послѣдныатъ часъ не исправля, но на времето. Истина, азъ съмъ ся насытилъ на тоя свѣтъ, па и на самыатъ животъ, и нежелая вече да живѣя, но кѣто размысла, що е смъртъ, не мися ще да умра; защо животатъ е само тяготенъ и несносянъ, а смъртъта е е сумнителна, грозна и страшна: обаче азъ ѣхъ пріймамъ радостно и оставямъ бѣдныатъ животъ на драго сѣрдце, защото другѣя не може да бѣде. И тѣй препоручавамъ себе-си на властѣтъ, на Божіето правосудіе и милость, тебе пакъ оставямъ искрениѣтъ си родителскѣ любовь и слѣдующите совѣты: да не давашъ власть на лицемѣрецъ и омразянъ челоуѣкъ, да презирашъ сиромыха който е правдолюбивъ, да не прощавашъ